

Република Србија
ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА

Број: 010-01-00394/2011-01

Датум: 06.10.2011. године

Београд

Високи савет судства одлучујући о приговору **Љ.С.** из **Вршца**, улица **[REDACTED]** у поступку преиспитивања Одлуке првог састава Високог савета судства број 119-05-00320/2010-01 од 14.06.2010. године, на основу члана 5. Закона и измена и допунама закона о судијама („Службени гласник РС“ број 101/10) и члана 29. Правила за примену одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука Првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности („Службени гласник РС“ бр. 35/11), на седници одржаној дана 06.10.2011. године, донео је

ОДЛУКУ

ПРИГОВОР **Љ.С.** из **Вршца** **СЕ ОДБИЈА**, а Одлука Првог састава Високог савета судства број 119-05-00320/2010-01 од 14.06.2010. године, се потврђује.

Образложење

Оспореном одлуком Високог савета судства број 119-05-00320/2010-01 од 14.06.2010. године, **Љ.С.**, која није изабрана за судију у складу са Законом о судијама („Службени гласник РС“ број 116/08), престала је судијска дужност са 31.12.2009. године. Ставом другим исте одлуке констатовано је да се овом појединачном одлуком замењује јединствена одлука Високог савета судства број 06-00-37/2009-01 од 25.12.2009. године, у ставу I тачка 690. изреке.

Незадовољна наведеним одлукама, **Љ.С.** је дана 26.02.2010. године изјавила жалбу Уставном суду Републике Србије побијајући горе наведену јединствену одлуку Високог савета судства од 25.12.2009. године, а дана 29.09.2010. године изјавила је жалбу истом суду на одлуку од 14.06.2010. године, наведену у изреци и то због битне повреде поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде материјалног права и

повреде Уставних права и права гарантованих Европском конвенцијом. Дана 16.01.2010. године изјавила је и Уставну жалбу Уставном суду Републике Србије против Одлуке о избору судија на сталну судијску функцију у судовима опште и посебне надлежности („Службени гласник РС“ број 106/09 од 17.12.2009. године).

Жалба поднета Уставном суду, у смислу одредбе члана 5. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о судијама, сматра се приговором на одлуку Високог савета судства.

У том смислу навела је, између осталог, да је оспореном одлуком повређено начело *bis in idem*, право на правни лек и образложеном одлуку, као и да је предметна одлука донета на основу доказа који су накнадно прикупљани, наводећи да је повређено и право на правично суђење, забрана *reformatio in peius* и забрана дискриминације, начело *in dubio pro reo* и претпоставка невиности. Истакла је да су у извештајима Министарства правде неоправдано умањени резултати њеног рада, с обзиром да нису означене све материје у којима је поступала, док је у погледу навода који се тичу њене достојности, истакла да се о тим наводима изјаснила Министру правде, који није покретао поступак за њено разрешење.

У поступку преиспитивања Одлуке првог састава Високог савета судства у смислу члана 5. Закона о изменама и допунама Закона о судијама, Комисија Високог савета судства је на основу одредбе члана 14. став 1. Закона о Високом савету судства („Службени гласник РС“ број 116/08 и 101/10) и члана 5. Пословника Високог савета судства („Службени гласник РС“ број 43/09, 22/11 и 33/11) заказала јавну расправу, која је одржана 12.08.2011. године у присуству подносиоца приговора, посматрача и јавности.

Известилац је на рочишту изнела садржину оспорене одлуке Високог савета судства и разлоге наведене у приговору, указујући да на рочишту пре свега треба разјаснити наводе из приговора и доказе који су уз приговор поднети.

Подносилац приговора је на рочишту изјавила да остаје код свих навода из приговора и доказа које је уз приговор поднела. Појаснила је да је помагала у ванпарничној рефереди колеги који је био на боловању, да у извештајима нису означене све материје у којима је поступала и да је у другим судовима било драстичнијих примера судија које су израђивале одлуке након законског рока, наводећи да прекорачење рокова у њеном случају није непримерено нити представља грубо негативно одступање у односу на просек времена израде одлука. Такође, навела је да нису тачни наводи да је поново отварао главну расправу ради прилагођавања датума закључења расправе датумима израде одлука, већ да је то чинила ради допуне доказног поступка или разјашњења појединих важних питања. Додала је да се у погледу сумње у њену достојност изражену у оспореној одлуци, детаљно изјаснила тадашњем министру правде, наводећи да није имала лош однос према странкама, нити лошу сарадњу са запосленима, док је у погледу ситуације са неуручењем решења запосленој у суду, навела да јој исто због омашке није уручено, иако је било у судској управи.

Ценећи све наводе из приговора, списе предмета, доказе из списка и приложене доказе на рочишту, усмену изјаву са рочишта подносиоца приговора и предлог Комисије да се приговор одбије, Високи савет судства налази да је:

Приговор неоснован.

У образложењу оспорене одлуке наведено је да су се код подносиоца приговора

разлози за сумњу образовали у погледу стручности, оспособљености и достојности. Наиме, наведено је да подносилац приговора као судија Општинског суда у Вршцу који је поступао у парничној материји није израдила одлуке у законом предвиђеном року, јер је у 2006. години у „П“ предметима израдила 4 одлуке у року до 60 дана и 9 одлука након рока од 60 дана, у „П1“ предметима 3 одлуке до 60 дана и 5 одлука преко 60 дана, да је у 2007. години у „П“ предметима израдила 2 одлуке до 60 дана и 5 одлука преко 60 дана, а у „П1“ предметима 1 одлуку до 60 дана и 3 одлуке преко 60 дана, а у „О“ предметима 61 одлуку до 60 дана и 29 одлука преко 60 дана, док је у 2008. години у „П“ предметима израдила 4 одлуке до 60 дана и 6 одлука преко 60 дана, а у „П1“ предметима 2 одлуке након рока од 60 дана. Имајући у виду да су у питању и радни спорови у којима је поступак хитан и да су одлуке написане са знатним прекорачењем законских и примерених рокова, те је подносилац приговора ускратио странкама право на суђење у разумном року. Поред тога, наведено је да је подносилац приговора у појединим П предметима, означеним у оспореној одлуци, након закључења главне расправе, исту поново отварао, како датум закључења главне расправе и датум доставе писменог отправака не би били у драстичном раскораку, те да се у томе огледа њена неажурност.

Осим тога, у оспореној одлуци наведено је и да је код подносиоца приговора образована сумња у достојност, из разлога што је Адвокатска комора Војводине – Основна организација адвоката Вршац, Планиште и Бела Црква, Министарству правде поднела 25.06.2007. године иницијативу за смену и разрешење Ј.С. са функције председника и судије Општинског суда у Вршцу, јер наноси ненадокнадиву штету угледу и функционисању тог суда и има деструктиван однос према суду којим руководи. Поред тога, наведено је да има лошу пословну комуникацију са колегама и радницима у суду, као и са странкама и да државној службеници М.С. није уручила решење жалбене комисије 1 годину и 4 месеца и да је то учинила тек на интервенцију Министарства правде 09.11.2009. године, а у предмету Су бр. 38/161-2009 Општинског суда у Вршцу.

Из извештаја о раду Општинског суда у Вршцу за 2006. 2007. и 2008. годину, произлази да је подносилац приговора поступајући у посматраном периоду имала следеће резултате:

У 2006. години подносилац приговора је имала укупно 754,54% испуњеност норме, у свим материјама у којима је поступала.

У овом периоду је у „П“ предметима израдила 3 одлуке до 60 дана и 14 одлука након 60 дана, у „П1“ предметима израдила 6 одлука након рока од 60 дана, док је у „О“ предметима израдила 48 одлука до 60 дана и 35 након 60 дана.

Од укупно 47 одлука разматраних по жалби, потврђено је 38 или 80,85%, преиначено је 6 или 12,77% и укинута 3 или 6,38%.

Просек укинутих одлука на нивоу суда је износио 17,70%.

У 2007. години проценат испуњености норме је износио 446,90%, укупно у свим материјама у којима је поступала.

У овом периоду је у „П“ предметима израдила је 2 одлуке у року до 60 дана и 5 одлука након рока од 60 дана, док је у „П1“ предметима израдила 1 одлуку до 60 дана и 3 одлуке

након 60 дана, у „О“ предметима је израдила 61 одлуку до 60 дана и 29 одлука након 60 дана, у „Р“ предметима је израдила 7 одлука до 60 дана и 1 након 60 дана.

Од укупно 37 одлука разматраних по жалби, потврђено је 23 одлуке или 62,16%, преиначено 10 или 27,03% и укинута 4 или 10,81%.

У том периоду је на нивоу суда од укупно 608 одлука разматраних по жалби, укинута 133 одлуке.

У 2008. години подносилац приговора је у свима материјама у којима је поступала имала проценат испуњености норме од 220,12%.

У овом периоду је у „П“ предметима израдила 4 одлуке у року до 60 дана и 6 одлука након 60 дана, док је у „П1“ предметима израдила 2 одлуке након 60 дана, у „О“ предметима је израдила 1 одлуку до 60 дана и 8 одлука након 60 дана и у „Р“ предметима је израдила 3 одлуке након 60 дана.

Од укупно 52 одлуке разматране по жалби, 35 је потврђено или 67,31%, 15 је преиначено или 28,85% и 2 су укинута или 3,85%.

У том периоду на нивоу суда од укупно 716 одлука разматраних по жалби, укинуте су 156 одлуке.

Из извештаја в.ф. председника Основног суда у Вршцу од 11.08.2011. године, утврђено је да је у току 2006. године од укупно 1005 одлука, 47 одлука или 4,68% одлука израђено у року до 60 дана, а 112 или 11,14 након рока од 60 дана, да је у току 2007. године од укупно 1424 одлука, 44 одлуке или 3,54% израђено у року до 60 дана а 95 или 7,65% одлука након 60 дана, док је у 2008. години од укупно 1149 одлука 29 или 2,52% израђено у року до 60 дана, док је 58 одлука или 5,05% одлука израђено након рока од 60 дана. Предмет П 1446/98 није пронађен у архиви суда, с обзиром на лоше стање уписника, а предметом је била задужена

Љ.С. , а у предметима П 1433/08 (стари број П 225/01), П 1692/02, П бр. 1819/10 (стари број П 195/01), П бр. 45/02, П бр. 2088/03, П бр. 154/04 и П бр. 591/02, главна расправа је након закључења поново отворана, у неким предметима и више пута, а свим предметима је била задужена Љ.С. , док у предметима П бр. 561/05 (стари број П 122/00) и П бр. 1266/04, којима је била задужена Љ.С. , главна расправа након закључења није поново отворана, али је писмени отправак пресуде експедован странкама протеком и неколико година након закључења главне расправе.

По ставу Високог савета судства разлози за сумњу не могу бити парцијално посматрани, селективно или изоловано у односу на укупне резултате рада и без сагледавања субјективних и објективних околности због којих су ти разлози настали, те из тог разлога не могу бити од пресудног утицаја резултати остварени само у одређеној рефереди у којој је подносилац приговора поступала у посматраном периоду, како је то учињено приликом доношења оспорене одлуке, већ се морају узети у обзир све материје, те на основу тако добијених показатеља резултата рада подносиоца приговора и поређећи исте са просеком суда, оценити квалитет истога.

Руководећи се тим ставом и упоређујући при том, резултате рада подносиоца приговора са просечним резултатима суда у којем је обављао дужност у посматраном

периоду, све у смислу одредбе члана 5. Правила за примену одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука Првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности, који резултати показују да је подносилац приговора у посматраном периоду имала проценат укинутих одлука, мањи од просека суда, те да је испуњен елемент у погледу стручности.

Надаље, ценећи испуњеност услова оспособљености подносиоца приговора за вршење судијске дужности прописаних одредбом члана 6. Правила, утврђено је да је подносилац приговора имала груба негативна одступања у погледу броја одлука израђених након рока од 30 дана, с обзиром да је у току 2006. године у „П“ предметима израдила 3 одлуке до 60 дана и 14 одлука након 60 дана, у „П1“ предметима израдила је 6 одлука након рока од 60 дана, док је у „О“ предметима израдила 48 одлука до 60 дана и 35 одлука након 60 дана, у 2007. години у „П“ предметима израдила је 2 одлуке у року до 60 дана и 5 одлука након 60 дана, док је у „П1“ предметима израдила 1 одлуку до 60 дана и 3 одлуке након 60 дана, у „О“ предметима је израдила 61 одлуку до 60 дана и 29 одлука након 60 дана, у „Р“ предметима је израдила 7 одлука до 60 дана и 1 након 60 дана, док је у 2008. години у „П“ предметима израдила 4 одлуке у року до 60 дана и 6 одлука након 60 дана, у „П1“ предметима израдила 2 одлуке након 60 дана, у „О“ предметима је израдила 1 одлуку до 60 дана и 8 одлука након 60 дана и у „Р“ предметима је израдила 3 одлуке након 60 дана, који број представља прекорачење законских рокова чиме се доводи у питање право на суђење у разумном року и доводи се у питање оспособљеност кандидата за вршење судијске функције, а такође и указује на несавестан рад подносиоца приговора сходно одредби члана 16. Мерила и члана 6. Правила, имајући при том у виду и податке из извештаја в.ф. председника Основног суда у Вршцу од 11.08.2011 године, због чега је Комисија нашла да услови у погледу оспособљености за вршење судијске дужности нису испуњени.

Разматрајући испуњеност критеријума достојности, Високи савет судства је нашао да подносилац приговора не испуњава тај критеријум. Ово стога, што је у суду којим је руководила имала лошу пословну комуникацију са колегама, запосленима у суду и са странкама, као и због тога што државној службеници М.С. није уручила решење жалбене комисије 1 годину и 4 месеца, што је учинила тек на интервенцију Министарства правде, из каквог поступања се може закључити да у конкретним ситуацијама није исказала савесност и правичност, а што су моралне особине које судију, а нарочито председника суда чине достојним те функције и које условљавају углед суда, чиме није доприносила позитивној слици о судству у јавности. Поред тога, сама чињеница да је подносилац приговора након закључења, поново отварао главну расправу ради прилагођавања датума закључења расправе датумима израде одлука, као и чињеница да је у појединим предметима писмени отправак пресуде експедован странкама протеком и неколико година од дана закључења главне расправе, указује на непостојање свести о друштвеној одговорности судије, а која произлази из обавезе судије да у разумном року обезбеди заштиту права и слобода.

Дакле, у конкретном случају је утврђено да подносилац приговора испуњава услов у погледу стручности, али не испуњава услове у погледу оспособљености и достојности. Међутим, за вршење судијске дужности испуњеност критеријума стручности није само по себи довољно за уважавање приговора. Наиме, подносилац приговора мора истовремено испуњавати услове у погледу стручности, оспособљености и достојности за вршење судијске дужности, те имајући у виду да подносилац приговора не испуњава услов у погледу оспособљености и у погледу достојности, то је само по себи довољан разлог за одбијање приговора и следствено томе, за престанак судијске дужности.

Имајући у виду напред наведено, Високи савет судства ценећи и остале наводе приговора, налази да су неосновани, а да је оспорена одлука правилна и заснована на закону.

Следствено наведеном, Високи савет судства је нашао да Л.С. не испуњава услове из члана 45. Закона о судијама, у погледу оспособљености и достојности, а у вези члана 14. став 1. тачка 7. Одлуке о критеријумима и мерилима, због чега је на основу члана 29. Правила, донео одлуку као у диспозитиву.

Ову одлуку потписује заменик председника Високог савета судства по овлашћењу председника Високог савета судства из одлуке број 021-02-64/2011-01 од 12.09.2011. године.

**ЗАМЕНИК ПРЕДСЕДНИКА
ВИСОКОГ САВЕТА СУДСТВА**
Мирјана Ивић

Поука о правном леку:

Против ове одлуке дозвољена је жалба Уставном суду у року од 30 дана од дана достављања ове одлуке.

Д-на.

1. Подносиоцу приговора;
2. Архиви Високог савета судства.